

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie august 2014
II. senát

Nálezy:

spisová značka	II. ÚS 427/2013
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	18. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ ako správca konkurznej podstaty úpadcu podal odvolanie proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým boli zo súpisu majetku úpadcu vylúčené nehnuteľnosti, vlastnícke právo ku ktorým previedol úpadca na tretie osoby na základe zmluvy o pôžičke a dodatku k tejto zmluve a na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, ktorá slúžila na zabezpečenie úhrady pôžičky. Pôžička nebola uhradená a tretie osoby previedli vlastnícke právo k nehnuteľnosti na ďalšiu osobu, ktorá v dotknutom súdnom konaní vystupovala ako žalobkyňa.</p> <p>Sťažovateľ podal proti rozsudku odvolacieho súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že napadnuté rozhodnutie nie je riadne odôvodnené, keďže sa krajský súd nevysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa, v zmysle ktorých bola zmluva o zabezpečovacom prevode práva ako aj zmluva o pôžičke neplatná.</p> <p>Dôvodom neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva bola podľa sťažovateľa skutočnosť, že predmetná zmluva mala charakter zmluvy o nepovolenom tzv. „prepadnom zálohu“, keďže sa veritelia v prípade omeškania úpadcu s plnením záväzku mali uspokojiť trvalým ponechaním vlastníctva k nehnuteľnostiam. Takáto klauzula je v rozpore s účelom inštitútu zabezpečovacieho prevodu práva, ktorého komponentom je aj legitímny záujem dlžníka na čo najlepšom speňažení hmotného predmetu zabezpečenia. Všeobecné súdy sa nezaoberali zrejším nepomerom medzi výškou poskytnutej pôžičky a hodnotou predmetu zabezpečenia a nebolo je zrejme ani to, akým spôsobom sa zmluvné strany vysporiadali so zostávajúcim prebytkom. Zmluva preto mala byť neplatná aj z dôvodu jej neurčitosti, keďže neobsahovala osobitné dojednanie o tom, ako sa zmluvné strany vysporiadajú v prípade, keď dlžník zabezpečenú pohľadávku veriteľa riadne a včas neuhradí, čo vyvolávalo neistotu o obsahu práv a povinností zmluvných strán.</p> <p>Ďalším dôvodom neplatnosti zmluvy bola aj skutočnosť, že zmluva neupravovala možnosť navrátenia do pôvodného stavu za situácie, keď bolo vlastnícke právo z veriteľov prevedené na ďalšiu osobu, v dôsledku čoho by ani pri úhrade pôžičky nedošlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva dlžníkom (úpadcom).</p> <p>Zmluva o bola podľa sťažovateľa neplatná z dôvodu, že hoci mala byť podpísaná 10. novembra 2003, z osvedčovacej doložky (legalizácie podpisov) vyplýva, že toto bolo</p>

	<p>vykonané na notárskom úrade až 26. apríla 2004. Prvá splátka pôžičky však bola splatná už v januári 2004, teda v čase, keď ešte nebola zmluva uzavretá. Nie je možné prijať záver o platnosti zmluvy v prípade, ak splatnosť pohľadávky nastala skôr, než došlo k platnému uzavretiu zmluvy. Neplatný je aj dodatok k zmluve, pretože ak je zmluva od počiatku neplatná, zmluvné strany nemôžu platne uzavrieť ani jej dodatok, t. j. nie je možné modifikovať obsah záväzku, ktorý neexistuje.</p> <p>Postupom a rozhodnutím krajského súdu tak bolo podľa sťažovateľa porušené jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a tiež základné právo úpadcu vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, resp. korešpondujúce právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“).</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sa nevyžaduje, aby v odôvodnení súdneho rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument účastníka. Pokiaľ však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.</p> <p>Z napadnutého rozsudku krajského vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu, pričom odvolací dospel súd k záveru, že okresný súd dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec posúdil správne aj po právnej stránke, a to z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorými sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil, a preto rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.</p> <p>Podľa názoru krajského súdu zmluva o zabezpečovacom prevode práva uzavretá 10. novembra 2003 plnila zabezpečovaciu funkciu splnenia záväzku dlžníkmi zo zmluvy o pôžičke. Zároveň sledovala uhradzovaciu funkciu s možnosťou uspokojenia práva z predmetu prevedeného práva v prípade nesplnenia povinnosti dlžníkmi. V zmluve je obsiahnutá rozvázovacia podmienka pre prípad splatenia poskytnutej pôžičky, na základe ktorej zaniká zabezpečovací prevod vlastníckeho práva (čl. IV ods. 1). Znenie čl. IV ods. 1 a 2 zmluvy o zabezpečovacom prevode práva výslovne hovorí o dočasnosti tam uvedeného zabezpečovacieho prevodu práva s možnosťou obnovy výkonu vlastníckeho práva dlžníkmi. K prevodu vlastníckeho práva došlo 16. augusta 2004. Zmluva o zabezpečovacom prevode v spojení s dodatkom č. 1 obsahuje aj dojednanie o splatnosti a výške dohodnutej kúpnej ceny za nehnuteľnosti pri trvalom nadobudnutí vlastníckeho práva, ktorú viaže na okamih splatnosti zabezpečenej pohľadávky s tým, že ak nedôjde k riadnemu a včasnému splneniu záväzku do 31. decembra 2006, veritelia sa stávajú trvalými vlastníkmi nehnuteľností a dohodnutá kúpna cena predstavuje poskytnutú pôžičku 24 895,44 € (750 000 Sk) vrátane príslušenstva a s prihliadnutím na ťarchy viaznuce na nehnuteľnostiach. Toto dojednanie zohľadňuje výšku nesplateného záväzku v čase, keď sa prevod vlastníckeho práva na veriteľov stane nepodmieneným a zohľadňuje výšku pohľadávky veriteľov k predmetu zabezpečenia. Až do okamihu trvalého nadobudnutia vlastníckeho práva veriteľmi boli dlžníci oprávnení nehnuteľnosti užívať a zároveň boli povinní riadne a včas uhrádzať všetky náklady spojené s užívaním nehnuteľností. Z obsahu zmluvy nesporné vyplýva, že táto obsahuje dojednanie o tom, ako sa zmluvné strany vysporiadajú v prípade, že dlžníci zaistenú pohľadávku riadne a včas neuhradia. Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu treba zmluvu o zabezpečovacom prevode práva z 10. novembra 2003 v spojení s dodatkom č. 1 z 11. marca 2005 považovať za platnú. Svojím obsahom a účelom neodporuje zákonu ani ho neobchádza a neprieči sa dobrým mravom. Je dostatočne určitá a nevyvoláva neistotu v obsahu práv a povinností účastníkov zmluvy v prípade, že dlžníci svoj záväzok uspokojit' zabezpečenú pohľadávku nesplnia. Vzhľadom na to, že veritelia nadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na základe platnej zmluvy o zabezpečovacom prevode práva z 10. novembra 2003 a neskôr ich na základe kúpnej zmluvy zo 7. decembra 2007 predali žalobkyni, táto ako vlastníčka sa právom domáha proti sťažovateľovi vylúčenia nehnuteľností zo súpisu majetku úpadcu.</p> <p>Z pohľadu ústavného súdu treba konštatovať, že porovnaním argumentácie uvedenej v rozsudku krajského súdu s námietkami, ktoré tvorili obsah odvolania sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu (v podstate totožnými s námietkami uvedenými v sťažnosti</p>

	<p>podanej ústavnému súdu), treba dospieť k záveru, že krajský súd sa skutočne niektorými odvolacími námietkami sťažovateľa nezaoberal, a teda sa s nimi ani nevysporiadal. Ide pritom o námietky takej povahy, ktoré by v prípade, ak by boli vyhodnotené ako dôvodné, mohli mať za následok odlišný konečný verdikt vo veci samej.</p> <p>Predovšetkým má ústavný súd na mysli námietku sťažovateľa, podľa ktorej, hoci v zmysle čl. IV ods. 1 zmluvy z 10. novembra 2003 je daná možnosť obnoviť pôvodný stav, nemožno toto ustanovenie považovať za dostačujúce vzhľadom na skutočnosť, že veritelia vlastnícke právo k nehnuteľnostiam previedli na žalobkyňu, čo podľa názoru sťažovateľa v konečnom dôsledku vylučuje možnosť obnovenia pôvodného stavu, teda vrátenie vlastníckeho práva úpadcovi v prípade, že dlh uhradí.</p> <p>Ďalej ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa neplatnosti zmluvy o pôžičke a jej dodatku.</p> <p>Napokon sťažovateľ namietal zrejmy nepomer medzi výškou poskytnutej pôžičky a hodnotou predmetu zabezpečenia. Pritom podľa sťažovateľa v rámci inštitútu zabezpečovacieho prevodu práva sa musí brať do úvahy aj legitímny záujem dlžníka na čo najlepšom spežaní hmotného predmetu zabezpečenia.</p> <p>Možno konštatovať, že nezaujatie žiadneho stanoviska k už uvedeným námietkam znamená zjavnú neodôvodnenosť uznesenia krajského súdu.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol, že krajský súd porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>V dôsledku konštatovania porušenia už uvedených práv ústavný súd už nepovažoval za potrebné osobitne sa zaoberať namietaným porušením čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.</p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 115/02 ESLP: Ruiz Torija c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko</p>

<p> spisová značka</p>	<p> II. ÚS 655/2013</p>
<p> sudca spravodajca</p>	<p>Sergej Kohut</p>
<p> druh konania</p>	<p> čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p> druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p> nález – vyhovené</p>
<p> dátum rozhodnutia</p>	<p>18. júna 2014</p>
<p> dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p> čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p> skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Okresný súd na hlavnom pojednávaní uznesením nevyhovел návrhu sťažovateľa (v procesnom postavení poškodeného) na doplnenie dokazovania opätovným výsluchom osôb, pri ktorých súd v predchádzajúcom priebehu trestného konania nepripustil sťažovateľove otázky podľa § 259 Tr. poriadku.</p> <p>Sťažovateľ podal proti vyššie uvedenému uzneseniu ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že týmto rozhodnutím došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p> <p>Sťažovateľ uviedol, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo zo záveru, že poškodený podľa § 272 ods. 1 Tr. poriadku môže v „rozsahu uplatnených práv“ klásť otázky vo vzťahu k vzniknutej škode len v úzkom význame, teda len v rozsahu vzniknutej škody a prípadne jej peňažného vyjadrenia. Podľa sťažovateľa je však tento záver nesprávny a poškodený môže klásť aj otázky týkajúce sa zistenia viny, keďže zistenie viny konkrétnej osoby v trestnom konaní je zásadnou otázkou pre rozhodnutie o uplatnenom</p>

	<p>nároku na náhradu škody. Rovnako v prípade, ak by poškodený bol odkázaný so svojim nárokom na náhradu škody na konanie vo veciach občianskoprávných, je pre rozhodnutie o vine rozhodnutím zásadného významu, keďže z ust. § 135 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal.</p> <p>Okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti uviedol, že poškodený, ako obeť trestného činu, má zákonom definované rozsiahle práva, ktorých cieľom je zabezpečiť mu preukázanie nároku na náhradu škody a dosiahnutie satisfakcie primeranej následku, spôsobeného mu trestným činom. Na druhej strane však v adhéznom konaní môže svoje práva uplatňovať len vtedy, ak prokurátor podá vo veci obžalobu (§ 237 ods. 1 Tr. poriadku). V zmysle ust. § 2 ods. 5 Tr. poriadku štát v trestnom konaní zastupuje prokurátor. Z tohto dôvodu súd v predmetnom konaní nepovolil niektoré otázky poškodeného, keďže nadbytočne suplovali úlohu prokurátora, ktorý pritom vo veci nebol nečinný. Poškodený tak kládol otázky zjavne vybočujúce so zákonného rámca, definovaného slovným spojením „v rozsahu uplatnených práv“. Okrem toho okresný súd uviedol, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti nevyčerpal všetky opravné prostriedky.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sa zamerlal na posúdenie výkladu tzv. limitujúcej definície práva poškodeného, resp. jeho splnomocnenca klásť na hlavnom pojednávaní vypočúvaným osobám otázky „v rozsahu uplatnených práv“ podľa § 272 ods. 1 Tr. poriadku.</p> <p>Predmetnú tzv. limitujúcu definíciu práva poškodeného, resp. jeho splnomocnenca klásť otázky „v rozsahu uplatnených práv“ je potrebné vykladať tak, že poškodený, resp. jeho splnomocnenec je oprávnený klásť otázky vzťahujúce sa na ním uplatnený nárok, teda také, ktoré smerujú k zisteniu skutočností, ktoré sú pre úspešnosť uplatneného nároku nevyhnutné.</p> <p>Pre poškodeného je zásadným preukázanie, či sú naplnené predpoklady zodpovednosti osoby, voči ktorej sa vedie trestné konanie, za spôsobenú škodu. Práve z dôvodu, že poškodený, resp. jeho splnomocnenec nenahrádzajú orgán činný v trestnom konaní, môžu sa otázky poškodeného, resp. jeho splnomocnenca vzťahovať len na protiprávnosť konania osoby, voči ktorej smeruje právo na náhradu škody, tzn. k zisteniu, či došlo k protiprávnemu konaniu a kto toto protiprávne konanie spáchal.</p> <p>Uplatnenie nároku na náhradu škody v trestnom konaní, ktoré spôsobuje prekážku litispendencie pre uplatnenie tej istej škody v občianskom súdnom konaní, nemôže byť poškodenému na ujmu a nemôže mu brániť v zisťovaní zásadných otázok pre rozhodnutie o uplatnenom nároku na náhradu škody.</p> <p>Uplatnením nároku na náhradu škody v trestnom konaní nemôže byť poškodený obmedzený v práve klásť otázky k zisteniu viny osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, pretože ide o zásadnú otázku pre rozhodnutie o uplatnenom nároku. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za správny aj argument sťažovateľa, podľa ktorého aj v prípade, ak by bol poškodený v právoplatnom odsudzujúcom rozsudku odkázaný so svojim nárokom na náhradu škody alebo jeho časťou na konanie vo veciach občianskoprávných, je pre rozhodnutie súdu v tomto občianskoprávnom konaní rozhodnutie o vine rozhodnutím zásadného významu s prihliadnutím na ustanovenie § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, z obsahu ktorého vyplýva, že súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že ústavne konformným výkladom tzv. limitujúcej definície „v rozsahu uplatnených práv“ je taký výklad, ktorý kladenie otázok limituje príčinnou súvislosťou medzi konkrétnym skutkom, ktorý je predmetom obžaloby a uplatnenými právami poškodeného.</p> <p>Zároveň sa ústavný súd zaoberal argumentom okresného súdu o nevyčerpaní opravných prostriedkov poškodeným pred podaním ústavnej sťažnosti a konštatoval, že okresný súd bližšie neuviedol, ktoré opravné prostriedky by mohli byť efektívnymi prostriedkami nápravy vo vzťahu k právam, ktorých porušenie sťažovateľ namieta. V danom prípade uznesením, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na doplnenie dokazovania, boli vyčerpané možnosti sťažovateľa v postavení poškodeného dosiahnuť uplatnenie dotknutých práv a nastala situácia, keď sťažovateľ nemá k dispozícii žiadny efektívny prostriedok nápravy vo vzťahu k svojim porušeným právam okrem sťažnosti na ústavný</p>

	súd. <u>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením okresného súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutý uznesenie zrušil a zakázal okresnému súdu pokračovať v porušovaní označeného práva sťažovateľa.</u> <u>Ústavný sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

Nálezy – prietahy v konaní:

spisová značka	II. ÚS 575/2013
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	4. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy 5 901,10 € z titulu vrátenia provízie obchodného zástupcu, ktoré sa začalo v roku 2007.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. 2. Pri hodnotení správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, treba poukázať na to, že k niekoľkokomesačnému predĺženiu napadnutého konania prispela aj samotná sťažovateľka, pretože opakovane požiadala o odročenie pojednávania. Inak sťažovateľka k prietahom v konaní neprispela a povinnosti uložené súdom plnila v stanovených lehotách. Sťažovateľka opakovane požiadala o zmenu návrhu, čím však len využila svoje procesnoprávne oprávnenia, čo nemožno kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci nečinný spolu po dobu takmer 3 rokov, pričom k týmto zbytočným prietahom došlo výlučne v dôsledku postupu súdu. <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol, že okresný súd porušil základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovел sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov, keďže v čase rozhodnutia o ústavnej sťažnosti už okresný súd vo veci vyhlásil rozsudok.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 216/2013
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	11. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ sťažnosťou podanou dňa 4. októbra 2012 namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody, ktoré sa začalo v roku 1996 a právoplatne bolo skončené dňa 21. októbra 2011.
ratio decidendi	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) nemohol námietky sťažovateľa na základe predmetnej sťažnosti preskúmať, pretože sťažovateľ svoju sťažnosť nepodal v dvojmesačnej lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto lehoty odpustiť. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je pritom „iným zásahom“, o ktorom sa sťažovateľ mohol dozvedieť najneskôr ku dňu právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo súdne konanie skončené. <u>Ústavný súd preto sťažnosti nevyhovel.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 498/2013
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	11. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktoré sa začalo v roku 2007.
ratio decidendi	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá: 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, rozhodovanie v okolnostiach danej veci môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s potrebou opakovaného znaleckého dokazovania. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný súd nemôže pripísať iba na vrub tohto aspektu prerokovávanej veci. 2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a predovšetkým poukazuje na to, že občianske súdne konanie bez meritórneho rozhodnutia súdu prvého

	<p>stupňa trvá už siedmy rok, čo možno bez ďalšieho považovať za ústavne nekonformné. Okrem toho bol okresný súd v konaní nečinný spolu po dobu 8 mesiacov a toleroval znalcovi, že namiesto súdom stanovených 60 dní vypracoval znalecký posudok v lehote 7 mesiacov. K uvedeným prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu.</p> <p><u>Vzhlľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol, že okresný súd porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažnosti nevyhovel v prevyšujúcej časti sťažovateľom požadovaného finančného zadosťučinenia vo výške 1 500 €.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 623/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Lajos Mészáros</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>11. júna 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva a to v období po predchádzajúcom náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 7/2011-25 z 9. marca 2011.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania v napadnutom období nebola závislá od zložitosti veci. 2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom období k zbytočným prieťahom v konaní. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v období po predchádzajúcom rozhodnutí ústavného súdu, avšak nemohol neprihliadnuť na skutočnosť, že posudzované konanie trvá už viac ako 14 rokov, čo je už samo osebe jednoznačne neprimerané. Okrem uvedeného bol okresný súd v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov opakovane nečinný spolu po dobu 21 mesiacov. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa v čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 3 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal, aby bola okresnému uložená povinnosť konať vo veci bez zbytočných prieťahov, pretože takýto príkaz bol okresnému súdu uložený už v predchádzajúcom rozhodnutí ústavného súdu.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>***</p>

spisová značka	II. ÚS 485/2013
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	18. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označeného článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sa začalo v roku 2004.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, doterajšia dĺžka trvania posudzovaného konania nebola závislá od právnej zložitosti veci. Predmetom konania je však určenie vlastníctva, pričom na ustálenie skutkového stavu bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie. Túto občianskoprávnu vec preto možno považovať za skutkovo zložitú.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľov (a ich právnych predchodcov) v namietanom konaní, ústavný súd zistil, že aj samotní sťažovatelia sa podieľali na prieťahoch svojou malou aktivitou (nezúčastnili sa všetkých nariadených pojednávaní, na výzvu súdu, aby sa vyjadrili k odvolaniu odporcov, reagovali až o päť týždňov). Tieto skutočnosti možno pripísať na ich vrub. K predĺženiu doby konania prispeli sťažovatelia aj podávaním viacerých procesných návrhov, ako však ústavný súd už judikoval, za predĺženie konania v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníka konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takom prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a zistil, že okresný súd spôsobil neúmerne predĺženie konania svojou nečinnosťou spolu po dobu 36 mesiacov, počas ktorých neurobil žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu veci.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa v čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd každému zo sťažovateľov priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcej sťažovateľmi uplatneného finančného zadosťučinenia vo výške 2 000 € pre každého zo sťažovateľov.</u></p>
Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 486/2013
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	18. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného a krajského súdu v konaní o zaplatenie sumy 4 074,94 € z titulu neuhradeného poistného plnenia, ktoré sa začalo v roku 2006.

ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p><i>a) postup okresného súdu:</i></p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, predmet konanie nie je právne zložitý, avšak vzhľadom na potrebu vykonania rozsiahlejšieho dokazovania ho možno považovať za skutkovo zložitejšie.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa nezúčastnil ani na jednom z nariadených pojednávaní. Na dvoch zo štyroch nariadených pojednávaní bola prítomná jeho právna zástupkyňa. Pojednávania museli byť z dôvodu neprítomnosti účastníkov odročené.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a zistil, že okresný súd bol v konaní nečinný celkovo po dobu viac ako dvoch rokov.</p> <p><i>b) postup krajského súdu:</i></p> <p>V namietanom konaní sa vec na krajskom súde nachádzala dvakrát, z toho ústavný súd považuje za zbytočné priesťahy obdobie 12 mesiacov, počas ktorých krajský súd nevykonával vo veci žiaden úkon.</p> <p>Vzhľadom na uvedenú nečinnosť okresného súdu a krajského súdu ústavný súd konštatoval, že v namietanom konaní došlo k priesťahom, ktoré boli čiastočne spôsobené skutkovou zložitou veci, ale najmä v dôsledku postupu súdov.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že okresný a krajský súd základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy porušili a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných priesťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie vo výške 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcej časti sťažovateľmi požadovaného finančného zadostučinenia v sume 4 500 €, pričom prihliadol na neúčast sťažovateľa na nariadených súdnych pojednaniach.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 508/2013
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	23. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a to v období po právoplatnosti skoršieho nálezu Ústavného súdu č.k. III. ÚS 356/2010-33 z 1. februára 2011.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že predmetné konanie je skutkovo a právne zložitý, čo bolo dané predovšetkým historickým pozadím sporu spočívajúcim v právnych úkonoch, ktorými boli sporné nehnuteľnosti v minulosti scudzované, pričom skutková zložitost' veci sa prejavila napr. aj v potrebe nariadiť vo veci znalecké dokazovanie. Ústavný súd však zároveň uvádza, že v posudzovanom období sa neuskutočnili také skutkovo, či právne zložité úkony, ktoré mohli výraznejšou mierou negatívne ovplyvniť ďalší priebeh napadnutého konania</p>

	<p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľiek ako účastníčok konania v procesnom postavení žalovaných, ústavný súd v posudzovanom období nezistil žiadnu skutočnosť, ktorú by bolo možné pripísať na ich ľarchu.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a zistil, že okresný súd v posudzovanom období síce v zásade postupoval plynulo, ale jeho činnosť bola neefektívna a nesústredená. Ústavný súd poukázal na nedostatky súvisiace s ustanovením znalca, ktorý už nevykonával znaleckú činnosť a neodôvodneným uložením poriadkových pokút účastníkom konania. Na ľarchu okresného súdu je potrebné pripísať aj skutočnosť, že v napadnutom konaní, ktoré prebieha viac ako 16 rokov, už ústavný súd opakovane zistil zbytočné priesťahy a okresnému súdu prikázal konať v ďalšom období bez zbytočných priesťahov.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd každému zo sťažovateľov priznal právo na finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovел sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovatelia domáhali, aby ústavný súd uložil okresnému súdu povinnosť konať vo veci bez zbytočných priesťahov, keďže takýto príkaz už bol okresnému súdu uložený v predchádzajúcom náleze.</u></p>
<p> Používané odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p> spisová značka</p>	<p> II. ÚS 663/2013</p>
<p> sudca spravodajca</p>	<p>Sergej Kohut</p>
<p> druh konania</p>	<p> čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p> druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p> nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p> dátum rozhodnutia</p>	<p>23. júla 2014</p>
<p> dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p> čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p> skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v trestnom konaní, ktoré sa na súde vedie od roku 2010.</p>
<p> ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Vo vzťahu ku kritériu zložitost' veci ústavný súd uvádza, že dĺžka konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci, pretože jedinou relevantnou okolnosťou, ktorou sa v preskúmanom konaní okresný súd zaoberal, bolo riešenie otázky miestnej príslušnosti. Iné procesné úkony, pokiaľ ide o meritum veci, okresný súd nevykonával.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako strany trestného konania, tento podľa ústavného súdu žiadnym spôsobom neprispel k predĺženiu napadnutého konania.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a konštatoval, že v takej pre sťažovateľa významnej veci, akou je trestnoprávne konanie, okresný súd svojou neodôvodnenou nečinnosťou spôsobil neúmerne predĺženie skúmaného konania. Okresný súd totiž po tom, ako mu bol trestný spis 14. decembra 2010 doručený, vykonal prvý úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa až 17. januára 2013, t. j. po troch rokoch a jednom mesiaci, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné a ničím neospravedlňiteľné.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho</u></p>

	<p><u>záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u> <u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u> <u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal, aby bola okresnému súdu uložená povinnosť konať vo veci bez zbytočných prietáhov, keďže v čase rozhodnutia bola vec postúpená inému okresnému súdu, t.j. dotknutý súd už vo veci nekonal.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 68/2014
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	23. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy 33 984,76 € z titulu zmluvnej pokuty, ktoré sa začalo v roku 2009.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že vec sťažovateľov nie je právne ani skutkovo zložitá. 2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v namietanom konaní, ústavný súd zistil, že sťažovatelia sa nezúčastnili ani jedného z troch nariadených pojednávaní. Negatívne na doterajšiu dĺžku konania pôsobila aj skutočnosť, že sťažovatelia najprv podali dovolanie proti uzneseniu krajského súdu z 24. februára 2010, pričom o niekoľko týždňov na ňom „už netrvali“ (spis bol medzičasom už predložený najvyššiemu súdu). Sťažovatelia neposkytovali okresnému súdu dostatočnú súčinnosť, keď napr. svoje stanovisko k vyjadreniu odporkýň predložili okresnému súdu po jeho predchádzajúcej výzve s odstupom niekoľkých mesiacov. Sťažovatelia tiež uhradili súdny poplatok za podaný odpor až po uplynutí piatich mesiacov od jeho splatnosti. Uvedené skutočnosti ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a zistil, že okresný súd spôsobil neúmerne predĺženie konania predovšetkým svojou neodôvodnenou nečinnosťou spolu po dobu dvoch rokov, počas ktorých nevykonal žiaden úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľov. <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov.</u> <u>Ústavný súd každému zo sťažovateľov priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u> <u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevažujúcej časti sťažovateľmi uplatneného nároku na finančné zadosťučinenie pre každého zo sťažovateľov v sume 3 000 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 125/2014
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	23. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy 2 765,05 € s príslušenstvom z titulu odmeny za členstvo v dozornej rade, ktoré sa začalo v roku 1999.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatoval, že predmetnú vec nemožno považovať za skutkovo, ale ani právne zložitú. 2. Pri hodnotení správania sťažovateľky v preskúvanom konaní ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným prieťahom. 3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v napadnutom konaní, tento bol celkovo nečinný po dobu dvoch rokov, pričom niektoré ďalšie úseky konania boli poznačené aj neefektívnou činnosťou okresného súdu (napr. rozsudok prvostupňového súdu bol odporcovi doručovaný 3 mesiace na nesprávnu adresu). Vzhľadom na uvedenú nečinnosť, ako aj neefektívnu činnosť okresného súdu ústavný súd konštatoval, že v konaní došlo k zbytočným prieťahom, ktoré boli spôsobené najmä postupom okresného súdu. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie vo výške 2 700 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevažujúcej časti sťažovateľkou uplatneného nároku na finančné zadost'učinenie v sume 65,05 €.</u></p>
Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 141/2014
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	23. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o určenie neplatnosti darovacej zmluvy a určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktoré sa

	začalo v roku 1994.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Predmet namietaného konania tvorí štandardnú agendu okresných súdov a preto z právneho hľadiska ústavný súd nepovažoval vec za zložitú. Vzhľadom na potrebu vykonať časovo náročné dokazovanie (znalecké dokazovanie, výsluchy viacerých svedkov, pre zaistenie účasti ktorých musel okresný súd opakovane odročovať pojednávania, potreba oboznámiť sa s obsahom súvisiacich súdnych spisov) však možno konanie označiť za skutkovo zložitú. Ústavný súd však zároveň zdôrazňuje, že zložitost' veci neospravedlňuje stav konania v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu.</p> <p>2. Pri posúdení správania sťažovateľky ústavný súd dospel k záveru, že malo na celkovú dĺžku napadnutého konania (viac ako 20 rokov, pozn.) zanedbateľný vplyv (sťažovateľka sa nezúčastnila pojednávani nariadených na 5. december 1994 a 17. február 1997 a z dôvodu svojej dlhodobej práceneschopnosti požiadala o odročenie pojednávania nariadeného na 29. január 2014 na mesiac jún 2014).</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní a konštatoval, že tento je poznačený obdobiami dlhodobejšej neodôvodnenej nečinnosti (napr. od októbra 1995 do septembra 1999) a tiež neprimerane dlhým časom rozhodovania o procesných návrhoch sťažovateľky (napr. o jej návrhu na vstup ďalších účastníkov do konania na strane odporcov z 5. novembra 2001 rozhodol až 7. januára 2003 a o jej návrhu na rozšírenie petitu z 22. februára 2004 až 6. septembra 2006). Postup okresného súdu bol poznamenaný tiež neefektívnosťou a nesústreďenosťou a ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na neprimerane dlhé obdobie zabezpečovania znaleckého dokazovania alebo zrušenie viacerých (procesných) uznesení okresného súdu odvolacím súdom. Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného a zdôrazňujúc, že z ústavného hľadiska je neakceptovateľné, aby okresný súd o veci sťažovateľky právoplatne nerozhodol ani po uplynutí 20 rokov od začatia súdneho konania, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu došlo v konaní k zbytočným prieťahom.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal právo na finančné zadosťučinenie v sume 7 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 156/2014
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	23. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v exekučnom konaní o vymoženie pohľadávky vo výške 461,51 € s príslušenstvom, ktoré sa začalo v roku 2002 a v exekučnom konaní o vymoženie pohľadávky vo výške 878,63 €, ktoré sa začalo v roku 2001.
ratio decidendi	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:

	<p>1. Pri posudzovaní veci podľa prvého kritéria ústavný súd nezistil také osobitné skutočnosti, ktoré by signalizovali, že namietané exekučné konania sú právne alebo skutkovo zložité</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v namietaných konaniach, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetných konaniach k zbytočným prieťahom. Sťažovateľka sa domáha vstupu do namietaných exekučných konaní namiesto súčasného oprávneného, ktorý jej postúpil pohľadávku na základe zmluvy o postúpení pohľadávky.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v namietaných konaniach a zistil, že okresný súd bol v posudzovaných veciach sťažovateľky dlhodobo nečinný. Okresný súd totiž doteraz nerozhodol o návrhoch sťažovateľky na zmenu účastníka konania, ktoré boli podané dňa 24. augusta 2011, resp. 13. mája 2011. Na základe uvedeného zistenia ústavný súd konštatuje existenciu zbytočných prieťahov v namietaných konaniach okresného súdu počas celého posudzovaného obdobia.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu konať v oboch veciach bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p> spisová značka</p>	<p> II. ÚS 476/2013</p>
<p> sudca spravodajca</p>	<p>Lajos Mészáros</p>
<p> druh konania</p>	<p> čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p> druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p> nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p> dátum rozhodnutia</p>	<p>24. júla 2014</p>
<p> dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p> čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p> skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o rozvode manželstva, ktoré sa začalo v roku 2009.</p>
<p> ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o rozvod manželstva je v zásade skutkovo i právne jednoduchá vec</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd zistil, že sťažovateľ okrem neúčasti na jedinom nariadenom pojednávaní, ktoré však bolo odročené kvôli námietke zaujatosti, k prieťahom neprispieval.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v namietaných konaniach a zistil, že okresný súd svoj postup neprispôbil skutočnosti, že ide o vec týkajúcu sa osobného stavu, v ktorej má postupovať urýchlene a jeho konanie bolo poznačené dvoma dlhšími obdobiami nečinnosti celkovo po dobu približne 13 mesiacov. Ešte z väčšej časti sú však vzniknuté prieťahy dôsledkom jeho celkovo nesústreďeného a neefektívneho postupu, ktorý sa prejavil napríklad tým, že o odvolaní odporkyne proti uzneseniu o povinnosti na zaplatenie súdneho poplatku z 15. júla 2009 bolo rozhodnuté až 23. novembra 2011, alebo tiež odročením nariadených pojednávaní bez riadneho dôvodu. Výsledkom je stav, že o návrhu sťažovateľa na rozvod manželstva po bezmála piatich</p>

	<p>rokoch nielenže nebolo rozhodnuté, ale nebol ani raz meritórne prerokovaný na pojednávaní.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcej časti sťažovateľom uplatneného nároku na finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 317/2014
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález - vyhovené
dátum rozhodnutia	30. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy 993,12 € z titulu záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o dielo, ktoré sa začalo v roku 2009.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. V súvislosti s posudzovaním zložitosti veci ústavný súd zistil, že predmetná vec nebola skutkovo ani právne zložitá. 2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu napadnutého konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, teda správania sťažovateľa ako účastníka tohto konania, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v konaní k zbytočným prietahom. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu v napadnutom konaní, ktorý bol v podstate plynulý, avšak konanie ako celok bolo poznačené neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou okresného súdu. Ústavný súd pritom poukazuje na skutočnosť, že dva rozsudky okresného súdu boli po odvolaní zrušené krajským súdom z dôvodu nepreskúmateľnosti, resp. v druhom prípade z dôvodu, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil. Neefektívny bol tiež postup okresného súdu pri zabezpečení znaleckého dokazovania. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že neefektívnou a nesústredenou činnosťou okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 2 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP	***

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.